lachende vlegels, en poogde onbemerkt den kwast in zijn broekzak weg te moffelen. De vader sprong op.

„Wat staan jelui daar met mekaar te smoezen?" stoof hij op, om zich een houding te geven, maar bijna gelijktijdig gierde hij het uit van de pret, wendde zich tot neef met de hier ongepaste opmerking, dat de jeugd zich maar amuseeren moest, en gebood daarna den vlegels Jan en Kees, de sigaren te brengen. Na een bloedig gevecht kwamen genoemde apachen binnenrennen. Wat verschrikt, geërgerd bijna om zulk een volledige afwezigheid van eenige dressuur, zagen neef en nicht dit familietooneel eens aan.

„Rookt u, neef?" vroeg de gastheer.

Een dof onderaardsch gegrom uit de buikholte van neef was het antwoord, en Jan hield den gast de sigarenkist voor. Neef nam er een.

„Wilt u er nog een bij u steken; er zijn er genoeg", zei de brutale knul in zijn stijgenden overmoed, wel wetend dat zijn vader toch zijn lachen niet zou kunnen houden.

„Wel ja," deed Kees grinnekend, „op één been kan je niet loopen."

„St, st, 'n beetje bedaard", vermaande de vader. Wat scheelde dien kinderen, om vandaag zoo op te scheppen. Enfin, zij waren geen visite gewoon, dat was hun, eenige, verontschuldiging.

Nieuwe hilariteit werd nu verwekt door neef, die een ouderwetschen lucifer uit zijn vestzak haalde, zijn eene been oplichtte en hem op zijn schoenzool aanstak. Neef deed of hij het gelach niet bemerkte, maar, in het nauw gedreven als hij was, poogde hij thans vriendschap met deze vlerken van kinderen te sluiten. En met dit plan, hem door zijn wensch tot zelfbehoud gedicteerd voor oogen, trachtte hij voor het eerst eens iets verstaanbaarder te spreken.

„Kom eens alhier," zei hij in een gewestelijk boerschen tongval tot Jan. Ginnegappend naderde de jongen.

„Wat blieft u, neef?" deed de knaap met een snellen blik naar den vader, die nu heel niet lachte.

„Geef hem 'n kink in zijn oog," fluisterde dreigend Kees, die op zijn plaats gebleven was.

„Leer je goed op de skool, jongen?" vischte neef gemoedelijk.

„Ja, neef, òf ik", zei de jongen met een bedektelijk hoonende beleefdheid.

„Ga zoo door, jongen, dan zal je 'n nuttig mensch in de wereld worden," deed neef.

„Ja, neef, ik zal altijd men best doen", zei Jan met een schijnheilige facie.

„Hij zit al in de zevende klas," kwam de vader tusschenbeiden.

„Dan moet je maar maken, dat je vlug in de achtste komt," mompelde neef ernstig.

„Die bestaat niet, wat 'n stommerd," mompelde smalend Kees op zijn plaats in den hoek.

„Hij is nooit op school geweest, die vent," smaalde Kees.

„Neen, het is die kerel van dat briefje, dat geen mensch lezen kon," verklaarde fluisterend Suze.

„Komen jullie eens bij me, meisjes," noodde neef, die zich ook van hun medewerking graag zou willen verzekeren, want dat giechelen in dien hoek hield hij niet uit; het werkte schrikkelijk op zijn zenuwen. Hij had echter weinig succes bij deze in vrijheid gedresseerde kinderen. . . .

De koffietafel was gereed, en men toog de eetkamer in. Daar bemerkte men, dat nicht haar leege koffiekopje omgekeerd op het schoteltje had gezet om het uit te laten druipen. Nieuwe hilariteit. Vader verbood, moeder ook, de kinderen waren even wat kalmer, neef wierp naar nicht een onheilspellenden blik, dien de vader vertaalde als volgt: „deze familieleden kunnen me gestolen worden." Nicht telegrafeerde terug: „En mij ook."

„Vroegzomer"
in de omgeving van Weesp.

De koffietafel zag er genoeglijk uit. Schaapjes, gevormd uit de eerste grasboter, met palmtakjes in den bek, flankeerden den broodbak, waarop de dierbare sneetjes krenten- en rozijnenbrood prijkten; niet ver van daar ontwaarde het gretig oog een groote porceleinen kip, die onder hare breede vlerken, een schaal met eieren verheelde.

Allen beijverden zich om de gasten te bedienen.

De kinderen aten geestdriftig van de gekleurde eieren, verzwolgen een oogst van paaschbrood, en hadden intusschen weinig oog voor de gasten. Alleen Jan, die een paar maal heen en weer geweest was om Tip, den foxterrier, in de schuur zijn eten te brengen, had telkenmale beteekenisvol geglimlacht, als hij naar de borden keek der gasten, die het zich goed smaken lieten. Nu was hij stiekem bezig met schrijven op een papier. — „Wat doe je daar?" vroeg de vader, als hij dit bemerkte.

„Ik ben aan 'n som bezig", antwoordde de knaap, „aan 'n moeilijke som, die ik er maar niet in kan krijgen."

Kees keek naar het papier, waarop Jan werkelijk zat te cijferen.

„Niks zeggen hoor," deed Jan tegen hem, wanneer Kees, die plotseling de toedracht snapte, in een stuipig gelach uitbarstte, tot grooten schrik van de gasten, die al zoo dankbaar waren omdat ze den laatsten tijd door de apen althans waren genegeerd. Razend schuw begon Neef met de oogen te knipperen, en scheen daarmee voorloopig ook niet op te zullen houden, zoodat de vrees voor een beroerte gewettigd was; nicht grijnsde boosaardig met haar vlijmscherpe gelaatstrekken, en zij hadden weder een boozen blik van verstandhouding. De vader, die angstvallig hun telegrammen te onderscheppen en te ontcijferen trachtte, las hieruit nu: „Wij zullen ons goeie geld niet zoo gauw aan dit onfatsoenlijke stel achterlaten. Wat dunkt jou?" En toch, mevrouw onderhield zich zoo beminnelijk mogelijk met de nicht, sloofde zich uit, hoewel ze slechts schaarsche stuursche antwoorden ontving. Men zag het den twee buitenmenschen aan: ze waren uit hun doen, vreesden voortdurend uitgelachen te worden, want elke gewone, dagelijksche levensverrichting van hen werd hier belachelijk gevonden. Nu net weer, toen neef zijn neus snoot.

„Wat 'n trompetter", fluisterde hoonend „Suus, ik schrik me 'n aap." Zijn roode zakdoek had ook de lachlust gewekt, daareven, van het jeugdig gespuis, en de vader, die elken uitval, elken lachbui, elke oneerbiedigheid tegenging en berispte, ontveinsde zich niet meer, dat zijn kans op algeheele onterving als de zondvloed wies, maar kon zich toch niet weerhouden bij den aanblik van de bezoekers, in zichzelf te mompelen, dat onze-lieve-Heer toch maar rare kostgangers had.

Een grapje van Suus, — een omgekeerd leeg ei in een dopje voor een vol te laten doorgaan — en waarvan de nicht nu het slachtoffer scheen te moeten worden, werd door de waakzame moeder in de geboorte gefnuikt.

„Neen, neen, niet voor den gek houden," vermaande ze.

„Puh! 't zal wat geven," zei het kind oneerbiedig.

„Zwijg," deed de vader, een blik als een dolkmes op haar richtend.

Kees en Jan fluisterden nu samen, waren vol belangstelling over de som gebogen, en cijferden druk.

„Neen, de boter kost niks," fluisterde Kees, „die schaapjes krijgt ze met Paschen cadeau."

„En het brood eigenlijk ook niet, hè?" zei Jan, „dat Paaschbrood heeft de bakker ook cadeau gegeven aan haar."

„Maar de eieren zijn zooveel te duurder."

„Ja, ja. . . ."

Ze cijferden nu verder, en intusschen werd een vuurvast schoteltje met gegratineerde macaroni binnengebracht.

„Houdt u van macaroni?" vroeg de gastheer, op zijn